

Arrest

**nr. 51 179 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECLOEDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Soedanese nationaliteit, komt op 16 september 2006 België binnen en dient op 18 september 2006 een asielaanvraag in.

Op 27 oktober 2006 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 december 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Deze beslissing wordt ingetrokken.

Op 5 april 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 7 augustus 2007 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst door de Onderzoeksrechter wegens ondermeer slagen en verwondingen en verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon met wapens.

Op 8 oktober 2007 wordt verzoeker voor deze feiten veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brugge tot 3 jaar gevangenisstraf. Hiertegen gaat verzoeker in beroep bij het Hof van Beroep te Gent die bij arrest van 28 februari 2008 een verzoeker een uitstel van 5 jaar voor deze gevangenisstraf toestaat met uitzondering van 7 maanden.

Op 1 februari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 8273 van 3 maart 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 3 maart 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 20 maart 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 juni 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 9 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dezelfde dag wordt hem door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 23 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 23 april 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juni 2010 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van 7 april 2010 in waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 19 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Het door betrokkene voorgelegd stuk met name zijn geboorteakte (n°147418) kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van

19.05.08). *Betrokkene legt ook nog een Attest van Immatriculatie voor. Dit kan tevens niet aanvaard worden gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn. Aangezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.*"

2. Over de rechtspleging

Met betrekking tot de vraag van verzoeker om het voordeel van de kosteloze rechtspleging te genieten voor het voeren van de procedure wijst de Raad erop dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift aan de Raad "verzoeker het voordeel van de regularisatie te verlenen. Aldus verzoeker op basis van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 te machtigen om te verblijven in België voor onbepaalde duur."

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

De Raad is derhalve niet bevoegd om "verzoeker het voordeel van de regularisatie te verlenen. Aldus verzoeker op basis van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 te machtigen om te verblijven in België voor onbepaalde duur." Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"1. Schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980.

Doordat verweerder de aanvraag tot regularisatie onontvankelijk verklaarde omdat de aanvraag niet vergezeld was van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Terwijl voormelde documenten dienen te worden voorgelegd om tot een identificatie te kunnen overgaan van de aanvrager van een regularisatie en deze identificatie ook kan aan de hand van een geboorteakte samen met een bewijs van immatriculatie.

Daar waar slechts één van deze documenten onvoldoende is voor een dergelijke identificatie conform de argumentatie van verweerder, kan het voorleggen van meerdere gelijklopende documenten dit identificatiebewijs wel verschaffen.

2. Schending van de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur, namelijk het vertrouwensbeginsel. Doordat de overheid (en/of verweerder) te kennen gaf dat conform de nieuwe instructies van 19.07.2009 alle illegaal in het land verblijvende burgers die aan de voorwaarden voorzien in punten 2.8.A en 2.8.B van deze instructies voldoen, zouden worden geregulariseerd.

Terwijl verzoeker aan deze voormede voorwaarden voldoet en hem niet de regularisatie werd verleend.

3. Schending van de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat verweerder reeds een gelijkaardige beslissing nam op 07.04.2010, die aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 12.05.2010, die vervolgens bij schrijven dd. 01.06.2010 opnieuw werd ingetrokken, waarna vervolgens dezelfde beslissing nogmaals volgde op datum van 19.08.2010, die op 25.08.2010 aan verzoeker werd meegedeeld.

Terwijl verweerder haar besluiten zorgvuldig dient voor te bereiden met een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en de belangen om tot een deugdelijke besluitvorming te komen.

Dat desbetreffend uit het gedrag van verweerster duidelijk blijkt dat zij geen zorgvuldig onderzoek naar de feiten en de belangen heeft gedaan, noch haar besluit zorgvuldig heeft voorbereid, minstens een dergelijke schijn heeft gewekt, door een beslissing te verlenen, vervolgens deze beslissing in te trekken om vervolgens deze beslissing nogmaals te nemen. Uit deze houding blijkt enkel dat verweerster zelf blijkbaar niet helemaal zeker is van haar beslissing of niet helemaal overtuigd is en twijfels heeft over haar beslissing. Een dergelijke twijfel dient in het voordeel van verzoeker te zijn.”

4.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart zodat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Verwerende partij wijst er bovendien op dat verzoeker niet betwist dat de aanvraag niet vergezeld ging van een paspoort of een identiteitskaart. Verzoeker heeft dus nagelaten om de noodzakelijke documenten over te maken bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zodat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht beslist heeft om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de door hem voorgelegde stukken zouden moeten worden aanvaard. De wet en de omzendbrief betreffende de wijzingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 zijn ter zake duidelijk en er kan niet worden van afgeweken. Verzoeker maakt evenmin een schending van het door hem voorgehouden vertrouwensbeginsel aannemelijk. De instructies van 19 juli 2009 voorzien niet in een afwijking van de wettelijke voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsbewijs. Aan deze wettelijke vereiste dient te allen tijde te zijn voldaan alvorens de staatssecretaris of zijn gemachtigde conform hun discretionaire bevoegdheid zouden kunnen oordelen over de gegrondheid van hun aanvraag. Overigens zou de staatssecretaris in zijn instructies zelfs niet kunnen afwijken van deze wettelijke vereiste nu het bestuur niet vermag de wet naast zich neer te leggen. Bovendien kan het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur uiteraard niet primeren op de wet. Verzoeker toont verder volgens verwerende partij niet aan waarom uit dit gegeven zou blijken dat de beslissing onzorgvuldig tot stand zou zijn gekomen, dat er geen zorgvuldig onderzoek naar de feiten en de belangen zou zijn gebeurd of dat de besluitvorming niet deugdelijk zou zijn. Evenmin toont hij aan welk nadeel hij door dit alles zou hebben ondervonden. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk welk belang hij heeft bij zijn kritiek.

4.3. Verzoeker herneemt in zijn memorie zijn enig middel en voegt eraan toe dat verzoeker geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch een kopie van de nationale identiteitskaart kan verkrijgen zodat dit tot gevolg zou hebben dat hij niet geregulariseerd zou kunnen worden, hetgeen ook niet de bedoeling van de wetgever was.

4.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat deze documenten dienen te worden voorgelegd om tot identificatie te kunnen overgaan van de aanvrager van een regularisatie, maar dat deze identificatie ook kan gebeuren aan de hand van een geboorteakte samen met een bewijs van immatriculatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het voorleggen van de gevraagde documenten dient om tot een identificatie te kunnen overgaan van de aanvrager van de machtiging tot verblijf en dat deze identificatie ook kan gebeuren aan de hand van een geboorteakte samen met een bewijs van immatriculatie, wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk vereist dat de aanvrager over een identiteitsdocument beschikt of over een geldige motivering die toelaat de aanvrager vrij te stellen van deze voorwaarde. Dit is een ontvankelijkheidsvoorwaarde opdat de aanvraag om machtiging tot verblijf zou worden onderzocht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel voegde noch een kopie van de nationale identiteitskaart, noch een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker legde enkel een geboorteakte voor en een attest van immatriculatie, waarover in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

“Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). Betrokkene legt ook nog een Attest van Immatriculatie voor. Dit kan tevens niet aanvaard worden gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn.”

Met zijn uiteenzetting in het middel dat deze twee documenten samen in ogenschouw moeten worden genomen, toont hij niet aan dat wat in de bestreden beslissing wordt gesteld kennelijk onredelijk is of niet steunt op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde terecht om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Waar verzoeker in zijn memorie stelt dat hij geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch een kopie van de nationale identiteitskaart kan verkrijgen, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is die door verzoeker op geen enkele manier wordt gestaafd. Bovendien werpt verzoeker dit voor het eerst op in het kader van zijn procedure voor de Raad en heeft verzoeker dit niet gesteld in zijn aanvraag zodat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stelling, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg met inachtneming van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Verzoeker voert vervolgens een schending van het vertrouwensbeginsel aan omdat de overheid te kennen gaf dat conform de nieuwe instructies van 19 juli 2009 alle illegalen in het land verblijvende burgers die aan de voorwaarden voorzien in de punten 2.8.A en 2.8.B van deze instructies voldoen zouden worden geregulariseerd.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541)

In casu diende verzoeker, zoals hiervoor reeds uiteengezet, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vereist dat verzoeker bij zijn aanvraag een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, een kopie van de nationale identiteitskaart of een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bijvoegde. Dit is een ontvankelijkheidsvoorwaarde. Waar verzoeker verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 en stelt dat degene die voldoet aan de voorwaarden voorzien in de punten 2.8.A en 2.8.B van deze instructies een machtiging tot verblijf zou verkrijgen, wijst de Raad erop dat deze voorwaarden reeds de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Verwerende partij diende echter vooraleer de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen, te onderzoeken of de aanvraag van verzoeker wel ontvankelijk is, hetgeen *in casu* niet het geval was.

Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden nu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk is en de gemachtigde van de staatssecretaris eerst diende te beoordelen of de aanvraag ontvankelijk is.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris

op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET